

Pr. Vasile Nistor

TEATRU ȘCOLAR PE TEME RELIGIOASE

Carte tipărită cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului
TEOFAN
Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

DOXOLOGIA
Iași, 2014

CUPRINS

Maria din Magdala	7
Cina cea de Taină	40
La Iordan	50
La nunta din Cana	55
Lăsați copiii să vină la Mine!	69
Lucrul cel mai de preț	73
O zi în Samaria	88
Zaharia	101
Un străin	116

MARIA DIN MAGDALA

Actul I

(acțiunea se desfășoară în curtea Templului din Ierusalim, o mulțime de oameni, farisei, preoți, oameni bogați și oameni simpli. Între ei, o tânără femeie în haine simple, având un coș cu ouă roșii)

Maria: Oameni buni, Hristos a înviat! Adevărat vă spun vouă, a înviat! Hristos a înviat! Hristos a înviat!

Fariseul: Ce tot strigi în gura mare, femeie? De ce nu lași pelerinii, simplii trecători să meargă în tihnă să se închine la Templu?

Maria: Vreau să vă dau tuturor o veste mare: Hristos a înviat!

Fariseul: Liniștește-te, femeie! Nu ești în toate mințile? Vrei să chem gărzile de la Templu să te aresteze pentru tulburarea liniștii? Liniștește-te, îți spun!

Maria: Dar nu înțelegi, fariseule, despre ce vorbesc eu? Hristos Iisus, Mesia cel mult așteptat, a înviat și ne va dărui tuturor învierea și viața cea veșnică...

Fariseul: Ce vorbe sunt astea? Și eu cred în învierea morților, spre deosebire de saducheii, dar asta nu înseamnă că se va și întâmpla mâine... Mai avem de așteptat... Să vină întâi Mesia să ne izbăvească de ocupanții romani și apoi mai putem vorbi de înviere... Mai avem de așteptat...

Maria: Fariseule, cum poți să mai crezi asta după ce L-ai cunoscut pe Iisus din Nazaret?... El este Mesia cel mult așteptat...

Fariseul: Tu vorbești de acel Iisus, Proorocul din Galileea, care a tulburat acum, nu demult, cetatea sfântă? De El spui că e Mesia? Mă faci să râd! Dar de unde și până unde îndrăznești tu, o femeie simplă, să vorbești despre astfel de lucruri sfinte pentru noi, evreii, precum Mesia sau mântuirea poporului lui Israel? Dacă stau bine și mă uit la tine, parcă te-aș cunoaște de undeva... Nu cumva ești din cetatea mea, Capernaum?

Maria: Adevărat, învățătorule!

Fariseul: Stai așa! Dar eu te cunosc bine... Nu cumva ești Maria din Magdala?

Maria: Ba da, eu sunt!

Fariseul: Așa deci! Acum nu mai ispitești oamenii cinstiți de prin piețele orașului Capernaum, ci ai venit să-ți practici meseria cea veche tocmai la Templul din Ierusalim? Rușine să-ți fie! Murdărești cu prezența ta aici, acest loc sfânt al lui Israel... Ia să chem eu gărzile Templului să te aresteze!

Maria: Oprește-te, fariseule!

Fariseul: Cum îndrăznești să-mi poruncești mie? Nu știi cine sunt? Eu sunt Simon, fariseul din Capernaum, conducător al poporului și am puterea ca într-o clipită să te arestez! Ai să-ți trăiești toate zilele pe care le mai ai fără să mai vezi vreodată razele soarelui!

Maria: Adevărat vorbești, fariseule, dar vreau să-ți amintesc că la tine în casă am murit și am înviat...

Fariseul (*mirat*): Ce vorbe sunt acestea?

Maria: Nu se poate să fi uitat, învățătorule, cum, în urmă cu un an de zile, L-ai chemat în vizită în casa ta pe Iisus, Proorocul din Nazaret...

Fariseul: Așa este, parcă îmi aduc aminte... L-am auzit vorbind foarte frumos la sinagoga cea mare din Capernaum și L-am invitat împreună cu cei doisprezece ucenici ai Săi să-mi facă cinstea de a mânca la masa mea. Dar tu de unde știi toate acestea?

Maria: În timp ce vorbea la sinagogă, în acea sfântă zi, fariseii și cărturarii m-au dus înaintea Lui. Recunosc că, până în acel moment, am avut o viață păcătoasă și meritam pe drept pedeapsa cu moartea, dar...

Fariseul: Deci tu erai celebra Maria prinsă în adulter? Dar cum de ai scăpat de pedeapsă?

Maria: Cum îți spuneam, fariseule, am fost dusă înaintea lui Iisus din Nazaret. Fariseii și cărturarii i-au spus: „Învățătorule, această femeie a fost prinsă asupra faptului de adulter, iar Moise ne-a poruncit în Lege ca pe unele ca acestea să le ucidem cu pietre. Dar tu ce zici?”. Însă El știa că doreau să-L ispitească pentru a avea de ce să-L învinovățească.

Fariseul: Adevărat! Așa este porunca... Dar ce-a făcut Iisus?

Maria: Stăteam în mijlocul curții sinagogii, cu ochii plini de lacrimi; peste tot în jurul meu erau doar oameni plini de ură care doreau să mă omoare cu pietre. Dar în fața mea era un bărbat tânăr, ca la 30 de ani, îmbrăcat într-un veșmânt simplu din Galileea... Mi-am dat seama că El era cel căruia I se adresau toți cu „Învățătorule”... Cu seninătate și calm s-a așezat direct pe țărână și a început să scrie cu degetul pe

pământ, fără să zică nimic. Dar ei tot țipau, strigau și-L întrebau: „Tu ce zici să facem cu ea, Învățătorule?”. Văzând că nu se pot liniști, Iisus S-a ridicat și le-a zis: „Cel fără de păcat dintre voi să arunce cel dintâi piatra asupra ei”. Și aplecându-Se, continua să scrie pe pământ...

Fariseul: Cum, așa a zis?! Interesant! Și ce s-a întâmplat apoi? Ce au făcut acuzatorii tăi?

Maria: Eu rămăsesem în genunchi și îmi așteptam moartea cea cruntă – lovirea cu pietre... Stăteam cu ochii închiși și murmuram o rugăciune de iertare către Dumnezeu, dar... i-am simțit cum, cei ce mai devreme strigau, au tăcut și, rând pe rând, au lăsat jos pietrele pe care le aduseseră și au ieșit din curtea sinagogii, unul câte unul, începând de la cei mai bătrâni și până la cei mai tineri... După scurt timp s-a așternut o liniște adâncă și când am deschis ochii, încă tremurând din tot trupul meu și... Ce să vezi? Curtea era goală, doar Iisus Învățătorul singur și eu, stând în mijloc. Atunci, Învățătorul ridicându-Se, m-a întrebat: „Femeie, unde sunt pârașii tăi? Nu te-a osândit niciunul?”. Eu am răspuns: „Niciunul, Doamne!”. Și El mi-a zis: „Atunci nu te osândesc nici Eu. Mergi, dar de acum să nu mai păcătuiești!”.

Fariseul: Mda... deci așa au stat lucrurile... Ce s-a mai întâmplat apoi?

Maria: Încă tremurând de frică, uitându-mă cu teamă în jurul meu ca nu cumva vreunul dintre acei bărbați să se întoarcă și să mă atace, m-am îndreptat grăbită spre casă. După ce mi-am tras un pic sufletul, m-am schimbat de haine, am luat cu mine o pungă cu bani

LUCRUL CEL MAI DE PREȚ

Actul I

*(acțiunea se desfășoară în sala tronului palatului regal;
în mijloc se află un tron mareț;
pe fiecare parte a sălii sunt sfeșnice cu lumânări)
(intră în grabă cei trei prinți și toți încearcă să se așeze pe tron)*

Prințul 1: Ia dați-vă la o parte, că eu sunt cel mai mare dintre voi și merit să stau pe tron!

Prințul 2: Da' de unde! Eu, mijlociul, merit.

Prințul 3: Ba eu merit, pentru că tata mă iubește cel mai mult pe mine.

(cei trei prinți se împing și se înghiontesc)

Prințul 1: Cum adică!? Pe mine nu mă iubește tata?

Prințul 2: Nici pe mine nu mă iubește? Tu nu știi ce vorbești.

Prințul 3: Nu mă interesează ce credeți voi. Eu știu că pe mine mă iubește tata și că eu și numai eu voi fi moștenitorul tronului.

Prințul 1: Asta s-o crezi tu! Pleacă imediat de aici, că ai s-o încurci tare de tot!

Prințul 2: Dar să vezi ce o să pățești tu din partea mea!

Prințul 3: Ce dacă sunteți frații mei mai mari, eu nu mă las. Eu trebuie să stau aici... doar eu... doar eu...

Prințul 1: Hai, terminați! Eu sunt cel mai mare și eu stau pe tron!

Prințul 2: Asta s-o credeți voi! Eu nu mă las deloc!

Prințul 2+ Prințul 3: Au! Vai! Ia mâna de pe mine! Nu mai da!

Prințul 1: Așa! Primiți ce meritați! Vedeți ce se întâmplă dacă nu mă ascultați?

Prințul 2: Ba să ascuți tu de noi!

Prințul 3: Ba tu și tu! Așa!

(tinerii continuă să se certe și să se îmbrâncească)
(întră bătrânul împărat, sprijinindu-se de brațul sfetnicului)

Împăratul (nervos): Ce e cu gălăgia asta? Ce se întâmplă aici? Nu cumva iar vă certați și vă bateți?.. Ce o să mă fac eu cu voi?

Prințul 1, Prințul 2 și Prințul 3: Tată, știi... să vezi... noi... încercam să ne așezăm pe tron, să vedem cum este... dar știi... noi...

Împăratul (același): Of, Of... eu am să mor curând și cearta și dușmănia asta dintre voi o să ducă la distrugerea acestei împărății...

Credeam că atunci când veți mai crește și veți mai prinde la minte, o să vă iubiți unul pe altul, o să vă iubiți ca frații și o să vă înțelegeți... dar văd că m-am înșelat amarnic... of, of...

Prințul 1: Tată, ne pare rău că îți facem astfel de supărări, dar...

Prințul 2: ... dar noi nu vrem să... se întâmplă să... ei nu vor să...

Prințul 3: Este vina fraților mei mai mari... doar ei sunt de vină... doar ei...

Împăratul: Vezi, cinstite sfetnice, ce fel de fii am? Și mai spui că e vremea să mă liniștesc, să mă odihnesc mai mult, că treburile împărăției mele sunt pe mâini bune... Cum pot să mă liniștesc când am astfel de urmași? Nu pot! Nu pot!

Sfetnicul: Măria Ta, te rugăm să te liniștești... Știi, inima măriei-tale este slăbită... nu trebuie să uiți ce a zis deunăzi doctorul imperial, că ai neapărată nevoie de liniște absolută și odihnă... Liniște și odihnă, doamne!

Împăratul: Bine zici, sfetnice! Liniște și odihnă! Dar se vede că nu pot să am parte de așa ceva...

(cei trei fii cad la picioarele împăratului)

Prințul 1, Prințul 2 și Prințul 3: Iartă-ne, tată, am greșit înaintea ta...

Împăratul: Dragii mei, fiii mei... Râde și se bucură inima mea bătrână când vede ce mândrețe de flăcăi ați crescut, dar plânge când vede că nu vă înțelegeți, că vă certați tot timpul, că nu mă pot baza că unul dintre voi va lua, într-o bună zi, frâiele împărăției noastre...

Prințul 1: Spune, Măria Ta, ce-ți dorești de la noi?

Împăratul: De mult timp mă gândesc și mă sfătuiesc cu sfetnicul meu de nădejde, cum să facem ca să vă aducem pe calea cea bună și, în același timp, să pot alege un vrednic urmaș la tron...

Prințul 2: Pune-mă, doamne, la orice încercare...

Prințul 1: Îmi dau și viața pentru tine și împărăție, Măria Ta...

Printul 3: Nu cred că este nevoie de astfel de gesturi disperate. Cred că cel care se descurcă prin orice mijloace poate fi urmașul tău la tron.

Împăratul: Bine! Bine! Așa vă vreau, fiii mei!

(Sfetnicul șoptește Împăratului)

Împăratul: Da. Ai dreptate, sfetnice!

Uite ce am hotărât pentru voi: mergeți în toate colțurile lumii; tu, fiul meu cel mare spre nord, tu, cel mijlociu spre răsărit, iar mezinul meu spre apus.

Printul 1: Și ce avem de făcut?

Împăratul: Aveți un an de zile să căutați și să-mi aduceți lucrul cel mai de preț care există în lumea asta. Cel care va reuși asta va fi răsplătit pe merit și va fi numit urmașul meu la tronul împărăției.

Printul 2: Și cum vom face asta de vreme ce noi nu am ieșit niciodată dincolo de graniță?

Împăratul: Veți primi de la sfetnicul meu câte un rând de haine simple, de negustor: o tolbă, o pâine și o sabie. Aveți grijă, că nu puteți spune nimănui cine sunteți și pentru ce călătoriți...

Printul 3 (lingușitor): Măria Ta, dar cum o să ne descurcăm noi, un an de zile, printre oameni răi și străini, doar cu o pâine și o sabie? Cum o să trăim? Noi suntem prinți...

(Sfetnicul șoptește Împăratului)

Împăratul: Așa!

(către prinți): Vă dau fiecăruia ceva bani ca să vă descurcați un an de zile, dar cu o condiție: să-i înmulțiți. Veniți!

(către Prințul 1): Primește, fiule, cinci talanți.

Prințul 1: Mulțumesc, Măria Ta!

Împăratul *(către Prințul 2):* Ție, fiule, îți dau doi talanți.

Prințul 2: Mulțumesc, doamne!

Împăratul *(către Prințul 3):* Iară ție, mezinul meu drag, îți dau un talant.

Prințul 3 *(supărat):* Cum, doar un talant? Dar eu sunt fiu de împărat, cum să mă descurc doar cu un talant, și încă un an de zile? Este ceva de necrezut...

Împăratul: Dragul meu, dacă hotărârea mea te nemulțumește, poți oricând să renunți și să rămâi acasă.

Prințul 3 *(lingușitor):* Vai, se poate, Măria Ta, să spui așa ceva? Dar sunt foarte mulțumit de hotărârea luată.

Împăratul: Bine, atunci. Aveți binecuvântarea mea ca să mergeți în această călătorie! Mergeți cu bine!

Prințul 1: Măria Ta, vom face precum ai poruncit!

(către Prințul 2 și Prințul 3): Fraților, rămâneți cu bine și să dea bunul Dumnezeu să ne reîntâlnim aici, sănătoși, peste un an.

Prințul 2: Abia aștept să ne revedem cu bine!

Prințul 3: Mda, o să vedem ce va fi... Dar să știți că eu voi fi câștigătorul...

Prințul 1: La bună vedere, fraților!

(cei trei prinți ies din scenă; împăratul rămâne trist)

UN STRĂIN

ACTUL I

*(acțiunea se desfășoară într-o sinagogă;
în mijloc se află o masă înaltă cu o menora –
sfeșnic cu șapte brațe – și câteva rânduri de bănci)
(Preotul aprinde lumânările, pregătindu-se de slujba de seară)
(Între nouă bărbați slăbiți, palizi la față, cu hainele rupte și
ponosite, sprijinindu-se unul pe altul)*

Bărbatul 1: Pace ție, părinte! Putem intra și noi în Casa Domnului?

Preotul: Da' cum să nu! Intrați! Intrați!

Dar ce ați pățit? Cum de arătați așa de rău? De unde veniți?

Bărbatul 2: Părinte, te rugăm să ne dai puțină apă, că tare suntem osteniți!

Preotul: Da. Da. Uite aici o ulcică cu apă proaspătă. Stați și vă odihniți! Se vede că veniți de departe, că tare obosiți mai sunteți...

Bărbatul 3: Nu, părinte. Noi venim de la marginea satului...

Preotul (mirat): Cum? De la marginea satului? Arătați de parcă ați fi mers pe drumuri nopți și zile întregi. Nu se poate! Nu vă cred!

Bărbatul 1: Ba da, părinte. Vă grăim tot adevărul.

Bărbatul 2: Noi suntem leproșii care stăteau ascunși în pădurea de la marginea satului.

Preotul (*îngrozit*): Cum? Păi, dacă spuneți așa, voi nu aveți ce căuta nici aici, în sinagogă, în Casa Domnului, nici în acest sat, nicăieri. Voi sunteți blestemați și pedepsiți de Dumnezeu! Plecați! Ieșiți afară degrabă până nu chem slugile și poporul să vă scoată de aici și să vă alunge cu pietre!

Bărbatul 3: Oprește-te, părinte! Oprește-te!

Bărbatul 1: E adevărat că suntem acei leproși... Dar acum noi suntem vindecați, suntem sănătoși.

Bărbatul 2: Și acum am venit la dumneata să ne dai, după Lege, carte scrisă că suntem curați, că suntem vindecați și că ne putem întoarce liniștiți și sănătoși acasă.

Preotul (*același*): Să vă întoarceți acasă? Așa ceva este cu neputință! Așa ceva nu se poate! Nu există! Nu pot să cred!

Bărbatul 1 (*calm*): Liniștește-te, părinte! Vino mai aproape și cercetează-ne să vezi, că, într-adevăr, ne-am vindecat.

Bărbatul 2: Te rugăm din tot sufletul să ne dai carte scrisă ca să putem pleca.

Preotul: Dar nu puteți pleca așa... nu puteți... nu încă...

Bărbatul 3: Cred-ne, părinte, că pentru unii dintre noi au trecut douăzeci de ani de când am fost alungați din casele noastre pentru că ne îmbolnăviserăm de lepră...

Bărbatul 4 (*plângând*): Eu de cincisprezece ani nu mi-am mai văzut familia și pe cei dragi... aproape că nici nu mai știu cum mai arată...

Bărbatul 5: Te rugăm, părinte, ajută-ne!

Preotul (*așezându-se lângă ei*): Dar eu tot nu pot să înțeleg cum de v-ați vindecat... Și nu unul sau doi, ci toți... dar această boală este groaznică, este foarte molipsitoare... foarte rar s-a vindecat vreun om până acum...

Bărbatul 1: Așa este, părinte. Nu există cuvinte să-ți povestim prin ce chinuri am trecut în toți acești ani... Mai întâi, după ce am aflat că suntem bolnavi, că suntem afectați de lepră, am suferit cumplit... Dar nimic nu s-a comparat cu ceea ce am simțit când am fost alungați cu pietre din casele noastre, ca niște animale sălbatice, după care ne-am ascuns în pădure... Nu a trecut mult timp până când această boală, groaznică, așa cum spui dumneata, părinte, a început să-și arate colții: corpul întreg a început să ni se umple de răni, care în loc să se vindece, ca de obicei, deveneau din ce în ce mai mari și dureau îngrozitor...

Preotul: Și cum ați trăit tot acest timp? Cum v-ați descurcat?

Bărbatul 2: Foarte greu, părinte, foarte greu... Dar spre deosebire de alți leproși, noi tot ne-am descurcat cumva mai bine...

Preotul: Cum adică?

Bărbatul 3: Noi, de bine de rău, am trăit în oarecare libertate, în pădurea de la marginea satului... Dar știm că în alte părți, leproșii sunt închiși în leprozerii, niște țarcuri unde trăiesc cei bolnavi, mai rău decât animalele...

Preotul: Și ce puteați mânca?

Bărbatul 1 (trist): Ce mâncam? Ce găseam și noi: fructe căzute din copaci și tot felul de rădăcini crude...

Bărbatul 2: Când ne mai aruncau oamenii câte o bucată de pâine era sărbătoare pentru noi...

Preotul (întristat): Așa? Mda... Și unde dormeați? Unde vă adăposteați de ploi de frig și de furtuni?

Bărbatul 3: Cum unde? Sub cerul liber, părinte... Nu aveam putere și nici cele necesare ca să ne construim case, așa că dormeam sub cerul liber... Unii dintre noi